

LIÊN KẾT

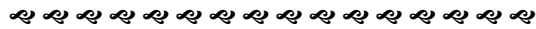
***** CONNECTION

Hội Thánh Tin Lành VN New York

Bộ mới Số 005 * Tháng 9, 2008

76 Second Avenue, New York, NY. 10003 * (201)487-9664 * www.hoithanhnewyork.org

*“ Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái;
vì ngoài ta các người chẳng làm chi được. ”*
< Giăng 15:5 >

✧ Chủ Nhiệm:

Mục Sư Lê Phước Thuận.

✧ Chủ Bút:

Nguyễn Sĩ Thuận

✧ Cộng Tác:

Giáp Văn Ly, Phượng Hoàng.

Linda Nguyễn, Ân Huệ Hirashiki.

☎ Liên Lạc:

(201) 390-9095 * (203) 233-8154

Trong một phiên tòa tại thành phố Westminster, tiểu bang Colorado, bị cáo đã bị Bồi Thẩm Đoàn yêu cầu lên án tử hình về tội giết người mà anh ta đã phạm. Thế nhưng, vị Thẩm phán của vụ án là John Vigil đã huỷ bỏ đề nghị kết án tử hình. Lý do là một số Bồi Thẩm trong Bồi Thẩm Đoàn của vụ xử án đã trích dẫn Kinh Thánh làm căn cứ trong khi nghị án, điển hình như câu kinh Thánh Rô-ma 13:1,2 đã có ghi trong phúc trình nghị án. Sau đó, một cuộc tranh luận gay go đã xảy ra chung quanh phán quyết này.

Đối với những người có đức tin, Kinh Thánh là kim chỉ nam giúp cho chúng ta định hướng trong đời sống, từ nhu cầu thuộc linh cho đến những nan đề, những quan hệ

với nhau trong cuộc sống hàng ngày. Bồi Thẩm Jan Polzin đã phát biểu: “Kinh Thánh là nền tảng trong mọi quyết định của tôi, ngày qua ngày, dù khi đi làm việc hay trong khi xử án.” Công Tố Viên Craig Silverman thì phát biểu rằng: “Mọi người khi đứng trước sự sống và sự chết luôn có khuynh hướng quay về tôn giáo”.

Cảm ơn Chúa, chúng ta đang sống trên một đất nước được Chúa ban phước quá nhiều - giống như được diễn tả và xác quyết qua lời của bài hát God Bless America - một đất nước được khai sinh bởi những con người rất yêu mến và kính sợ Chúa. Nền tảng của Kinh Thánh và sự nhận biết Chúa đã ăn sâu tận gốc rễ, từ đời sống gia đình, quan hệ xã hội, luật pháp, cách cư xử trong cộng đồng quốc tế, và ngay cả trong Hiến Pháp. Chúng ta cũng đang sống trong thời kỳ mà những giá trị thật đó của đất nước này đang bị thử thách. Dù bất cứ tình huống nào xảy ra, chúng ta cũng như tất cả mọi người phải thừa nhận rằng: Chân Lý hay còn gọi là Lê Thật, bao giờ cũng vẫn là Chân Lý, dù con người có tin hay không tin. Và chính Chúa Giê-Xu là Đấng duy nhất đã phán:

“ Ta là đường đi, Lê Thật, và sự sống ”.

Liên Kết

NGỊCH LÝ !!!

Bài viết sau đây của Luật sư Ben Stein, cũng là một nhà bình luận của Đài Truyền Hình CBS, đã được chính ông ta đọc trên chương trình CBS Sunday Morning Commentary. Chúng ta hãy cùng suy gẫm, đặc biệt trong thời điểm toàn dân đang chuẩn bị lựa chọn người lãnh đạo của đất nước.

Đây là một vài điều thú nhận đến từ đáy lòng của tôi. Thú nhận thứ nhất: đó là tôi không biết Nick Lachey và Jessica Simpson là ai. Tôi thấy hình ảnh của họ đăng trên trang bìa của tạp chí People and Us khi ra tiệm tạp hoá mua vài món cần thiết. Tôi cũng có hỏi những người ở quầy thu tiền, họ cũng thú nhận chẳng biết Nick và Jessica là ai. Hai người này là ai? Tại sao quan hệ của họ đổ vỡ? Tại sao đời tư của họ lại được xem quan trọng như vậy? Đời sống của tôi sẽ có gì thay đổi không nếu tôi biết họ là ai? Tôi cũng không biết Lindsay Lohan là ai, và có lẽ cũng không nên quan tâm quá mức đến vợ con của Tom Cruise.

Nếu sự không biết và thiếu quan tâm đến những nhân vật nổi tiếng trong giới tài tử điện ảnh này, khiến tôi có thể bị gọi ra trước Ủy Ban điều tra của Thượng Nghị Viện để tra hỏi chất vấn, xem tôi có phải là một người thuộc khuynh hướng đi ngược trào lưu xã hội hay không? Có thể lắm, nhưng đâu vậy, tôi cũng vẫn chẳng muốn biết Nick và Jessica là ai. Nếu sự không biết này có nghĩa rằng tôi bắt đầu già, không còn trẻ trung nữa, thì cũng không đến nỗi nào!

Điều thú nhận kế tiếp: tôi là một người Do Thái. Tổ tiên dòng họ nhà tôi cũng toàn là Do Thái. Nhưng tôi không cảm thấy phiền hà chút nào khi người ta gọi những cây thông có thấp đèn màu sáng trưng và được trang trí đẹp đẽ vào dịp gần cuối năm là Cây Giáng Sinh. Tôi không thấy mình bị đe dọa hay uy hiếp, cũng chẳng cảm thấy bị phân biệt đối xử. Vì cây Giáng Sinh vẫn là cây Giáng Sinh.

Tôi không cảm thấy bực bội khi người ta nói với tôi, "Chúc Mừng Giáng Sinh vui

về" (Merry Christmas); vì tôi không nghĩ người ta nhục mạ hay sẵn sàng bỏ tôi vào trại tập trung người Do Thái khi nói lời chúc đó. Thật sự, tôi thích như vậy, vì điều đó nói lên rằng tất cả chúng ta đều là anh em, và vài tháng sắp tới đây chúng ta sẽ cùng đón mừng Giáng Sinh là ngày lễ vui vẻ hạnh phúc nhất trong năm. Cũng chẳng phiền hà gì cho tôi khi người ta trưng bày máng cỏ Chúa Hài Đồng ở các ngã tư đường chính gần ngôi nhà ở bãi biển Malibu của tôi trong dịp lễ đó.

Tôi thật không thích cứ luôn bị ép buộc phải nhìn nhận mình là người Do Thái, cũng vậy tôi không nghĩ rằng những Cơ Đốc nhân thích bị ép buộc trở thành Cơ Đốc nhân. Tôi nghĩ những người tin Chúa rất mệt mỏi và phiền lòng khi cứ bị chia mũi dùi tấn công về niềm tin của họ. Tôi không thể hiểu nổi cái ý niệm cho rằng Hoa Kỳ là một quốc gia vốn đã được ấn chứng nằm dưới quyền tể trị của Đức Chúa Trời (A Nation Under God) bây giờ trở thành một quốc gia không biết Chúa, đã công khai đến từ đâu. Tôi không tìm thấy điều này trong Hiến Pháp Hoa Kỳ, và tôi cũng không muốn phải chấp nhận ý niệm Hoa Kỳ là một quốc gia vô thần một cách dễ dàng.

Cho phép tôi được minh hoạ quan điểm này một cách đơn giản hơn như sau: đến từ đâu và tại sao chúng ta lại được khuyến khích tôn thờ Nick và Jessica như thần tượng, nhưng chúng ta lại không được phép thờ phượng Đức Chúa Trời mà chúng ta biết. Tôi đoán có thể đó là dấu hiệu tôi đã bắt đầu già rồi cũng nên. Nhưng trong vòng chúng ta vẫn có rất nhiều người đang thắc mắc Nick và Jessica là ai, họ đến từ đâu. Rồi nước Mỹ và vận mệnh đất nước đang đi về đâu.

Trong một cuộc phỏng vấn bà Anne Graham, con gái của nhà Truyền Giáo nổi tiếng thế giới - Mục Sư Billy Graham - trên chương trình truyền hình Early Show liên quan đến những thảm cảnh do trận bão Katrina gây nên, phóng viên Jane Clayson đã

hỏi bà: “Làm sao mà Đức Chúa Trời lại để điều đó xảy ra như vậy ?” (How could God let something like this happened?). Anne Graham đã trả lời một cách sâu sắc và đầy khôn ngoan. Bà nói: “Cũng giống như chúng ta, tôi tin là Đức Chúa Trời rất đau lòng về thảm cảnh này. Nhưng đã nhiều năm rồi, chúng ta từng bảo Chúa hãy ra khỏi trường học của chúng ta, ra khỏi chính quyền của chúng ta và ra khỏi đời sống của chúng ta. Và Đức Chúa Trời vốn luôn lịch sự, tôi tin là Ngài buồn và phải lặng lẽ rút lui. Như vậy làm sao chúng ta có thể trông mong được Chúa ban phước và bảo vệ mình trong khi chúng ta đòi Chúa hãy để yên cho chúng ta tự ý mình xử lý mà không cần đến Ngài, và công khai bày tỏ chúng ta không cần sự có mặt của Ngài”.

Cần nhắc kỹ những sự kiện mới xảy ra gần đây: khủng bố tấn công, bắn giết trong trường học, v.v.. Tôi cho rằng nó đã bắt đầu từ khi Madelein Murray O’Hare, người lãnh đạo nhóm vô thần, đã kêu ca than phiền rằng bà ta không muốn có cầu nguyện trong trường học. Và rồi chúng ta đã đồng ý với nhau rằng không cần có cầu nguyện trong trường học cũng được. (Bà Murray O’Hare sau đó đã bị sát hại không tìm ra thủ phạm và thi thể bà mới được tìm thấy gần đây).

Kinh Thánh dạy rằng người chớ giết người, người chớ trộm cắp, và người phải yêu thương kẻ lân cận như chính mình. Tiếp đó có một nhóm người cho rằng chúng ta tốt hơn đừng nên cho phép đọc Kinh Thánh trong trường học. Và chúng ta đã đồng ý với họ rằng cấm không cho đọc Kinh Thánh trong trường học cũng được.

Rồi sau đó Bác sĩ tâm lý Benjamin Spock, tuyên bố chúng ta đừng nên sửa phạt, đánh đòn con trẻ chúng ta khi chúng hư hỏng hoặc làm điều sai quấy. Ông ta cho rằng khi được sửa phạt thì cá tính riêng của đứa trẻ sẽ bị lệch lạc và chúng ta có thể phá huỷ tính tự trọng của chúng. Chúng ta nghĩ rằng khi một người chuyên môn đã nói như

vậy thì chắc là đúng lắm. Và chúng ta đã chấp nhận không cần sửa phạt con trẻ khi chúng làm điều sai quấy cũng được. (Mới đây người con trai tuổi thiếu niên của Bác Sĩ Spock đã tự vẫn không biết vì lý do gì).

Bây giờ chúng ta đang tự hỏi: Tại sao con cái chúng ta không cảm biết gì về lương tâm ? Tại sao con cái chúng ta không biết phân biệt được điều đúng và điều sai ? Điều gì nên làm và điều gì chớ nên làm ? Và tại sao chúng không chút e ngại mà giết cả những người xa lạ, giết hại bạn học mình, và tự giết chúng nó.

Thật ra, nếu chúng ta chịu khó suy nghĩ kỹ càng và đầy đủ, chúng ta có thể hiểu được tại sao như vậy. Tôi nghĩ rằng tất cả những điều đó là bằng chứng hiển nhiên của quy luật nguyên nhân và hậu quả, **“CHÚNG TA ĐANG GẶT NHỮNG GÌ CHÚNG TA ĐÃ GIEO”**.

Thật buồn cười, vấn đề có thể được hiểu rất đơn giản là: người ta gạt bỏ Chúa; rồi lại ngồi thắc mắc tự hỏi tại sao thế giới lại đầy dẫy tội ác!

Thật buồn cười khi chúng ta luôn dễ dàng tin theo những gì báo chí viết; nhưng lại thắc mắc nghi vấn, hoặc không tin những gì Kinh Thánh chép.

Thật buồn cười khi chúng ta có thể gửi những chuyện tầm phào, chuyện tiêu lâm qua e-mail và loan truyền nhanh chóng các điều nhảm nhí trên mạng lưới điện toán toàn cầu, nhanh nhạy như đám cháy rừng; nhưng khi bắt đầu gửi đi những sứ điệp có liên quan đến Chúa, người ta phải suy đi nghĩ lại rất kỹ lưỡng có nên chia sẻ điều thuộc về chân lý đó hay không.

Thật buồn cười làm sao khi những điều dơ bẩn, khiêu dâm, thô bỉ và tầm thường được rao truyền một cách tự do trên mạng lưới truyền thông đại chúng: tạp chí, radio, truyền hình, internet...; nhưng sự thảo luận, học hỏi về Chúa lại bị ngăn cản và cấm đoán trong trường học, nơi làm việc, chỗ công cộng!

Bạn có thấy buồn cười và mỉa mai về những nghịch lý này không? Cũng thật đáng buồn cười khi cần chuyển sứ điệp này đi, bạn có thể không dám chia sẻ đến những ai bạn biết, bởi vì bạn không biết chắc những người đó có niềm tin thế nào, và họ sẽ nghĩ gì về việc bạn chia sẻ với họ như vậy. Thật buồn cười làm sao khi chúng ta luôn lo lắng quá mức về việc người khác sẽ nghĩ gì về mình, hơn là quan tâm đến việc Chúa nghĩ gì về chúng ta.

Ben Stein.

Linda Nguyễn sưu tầm & dịch

Lời Hay Ý Đẹp

Chính trị gia cũng giống như những chiếc tàu: nó kêu ồn ào nhất khi bị lạc trong sương mù.

Bennett Cerf

Người ta ít khi trở thành nổi tiếng bởi những gì họ nói, cho đến chừng sau khi họ đã trở nên nổi tiếng qua những việc họ đã làm.

Cullen Hightower

Một màn ảnh rộng chỉ làm cho cuốn phim dở trở nên tồi tệ gấp đôi.

Samuel Goldwyn

Một điều cần suy nghĩ là sự can đảm về thể chất xảy ra rất thông thường trong thế gian, nhưng sự can đảm về đạo đức thì rất hiếm.

Mark Twain

Chúa Có Thể Làm Gì Với 57 Cent?

Vào một buổi sáng Chúa nhật, tại một ngôi nhà thờ nhỏ kia, có một cô bé nhỏ đang đứng khóc thút thít. Cô bé không được vào lớp học Kinh Thánh vì lớp học đã quá đông đúc, không còn chỗ cho cô bé nữa. Bất chợt ông Mục sư đi ngang qua, cô bé òa khóc nức nở "Ông mục sư ơi, con không được vào lớp Trường Chúa Nhật học". Nhìn cô bé mặt mày lấm lem, đầu tóc rối bù, ông Mục sư dường như hiểu được vấn đề. Ông cầm tay dẫn cô bé vào lớp Trường Chúa

Nhật, tìm một chỗ ngồi để cô bé được học Kinh Thánh vào buổi sáng hôm đó. Cô bé rất cảm động về những gì ông Mục sư đã làm. Hôm đó cho đến khi đi ngủ, cô bé vẫn tiếp tục nghĩ về những đứa trẻ giống mình, chúng nó cũng không có điều kiện để được học biết về Chúa Giê-xu.

Khoảng 2 năm sau đó, cô bé qua đời trong một căn phòng tồi tàn, nằm trong một chung cư đông đúc. Ba mẹ cô gọi ông Mục sư - vốn là người đã làm bạn với con gái ông suốt những năm qua - đến làm lễ tang cho con gái nhỏ của họ. Khi thân thể bé bỏng của cô bé được dời ra khỏi giường, mọi người chợt thấy một chiếc ví sòn rách cũ kỹ rơi ra. Có lẽ chiếc ví được nhặt đầu đó từ những đồng đồ cũ bị người ta vứt đi. Trong ví là 57 xu và một mảnh giấy nhàu nát với những nét chữ nguệch ngoạc "Món tiền này dùng để xây dựng một ngôi nhà thờ lớn hơn, đủ chỗ cho tất cả những đứa trẻ có thể đến học Trường Chúa Nhật". Đó là số tiền dâng mà cô bé đã dành dụm trong suốt 2 năm qua. Khi đọc những dòng chữ đơn sơ ấy ông Mục sư đã khóc. Ông lập tức hiểu ra mình cần phải làm điều gì. Cầm tờ giấy của cô bé nhỏ và quyển sổ soạn bài giảng cũ kỹ của mình. Ông Mục sư bước lên toà giảng, ông kể lại toàn bộ câu chuyện về tình yêu không vị kỷ và sự dâng hiến của cô bé. Và ông đưa ra một thách thức với Ban Trị sự Hội Thánh là làm sao có thể quyên góp đủ tiền để xây dựng một ngôi nhà thờ lớn hơn.

Nhưng câu chuyện không chỉ dừng lại tại đó. Một tờ báo biết được câu chuyện cảm động này đã đăng trên số báo của họ. Rồi một người buôn bán bất động sản biết được câu chuyện kể trên đã dâng hiến một mảnh đất trị giá hàng ngàn đô la. Ông ta chủ động liên hệ với Hội Thánh và khi được Hội Thánh cho biết là không đủ ngân quỹ để mua mảnh đất đó của ông. Ông mỉm cười và nói rằng ông bán nó với giá 57 xu. Trong lúc đó các tín hữu trong nhà thờ cũng đã quyên góp được một số tiền lớn. Nhiều người ở khắp nơi khi nghe được về câu chuyện trên đã rộng lòng dâng hiến cho Hội Thánh trong việc xây dựng nhà thờ mới. Trong vòng 5 năm, món quà của cô bé nhỏ đã gia tăng lên đến 250.000 đôla, một số tiền rất lớn vào lúc bấy giờ. Tình yêu không vị kỷ của cô bé đã đem lại một kết quả to lớn.

Khi bạn có dịp đến thành phố Philadelphia hãy thăm nhà thờ Temple Baptist với hơn 3300 chỗ ngồi và một trường đại học với hàng trăm sinh viên đang được huấn luyện. Cũng hãy đến thăm bệnh viện Good Samaritan và tòa nhà dành riêng cho Trường Chúa Nhật với hàng trăm giáo viên dạy các lớp Trường Chúa Nhật, hầu cho không một đứa trẻ nào trong vùng mong muốn học Trường Chúa Nhật lại bị bỏ rơi. Trong một phòng của tòa nhà này, bạn sẽ thấy một bức chân dung với khuôn mặt dịu dàng của một cô bé, chính là người mà chỉ với 57 xu được dành dụm trong sự hy sinh đã làm nên một sự kiện vĩ đại. Bên cạnh bức ảnh đó là tấm hình của vị mục sư đáng kính của cô bé, tiến sĩ Russell

H.Conwell, tác giả cuốn sách “Những Cảnh Đồng Kim Cương” . /.

Thơ: *Đêm Nguyện Cầu*

*Nguyện cầu Cha Thánh bề trên
Cho con vững bước nói lên ơn lành
Chuỗi ngày trần thế mong manh
Là con cái Chúa trông Danh Cha hiển
Nguyện đời con bước theo liền
Cha là thợ gốm không phiền muộn chi
Còn con đất sét biết gì
Cần Cha Chí Thánh dắt đi chung đường
Con mà gặp phải tai ương
Chiên không biết Chủ chăn thường kêu la
Lạc bầy nhưng Chúa chẳng xa
Ngày đêm cầu nguyện xin Cha tỏ bày
Lạc bầy như những kẻ say
Đời chân xiêu tó là không ngay lành
Đầu cho như sợi chỉ mảnh
Như đèn sắp tắt, không đành Chúa lơ
Chờ con thức tỉnh cơn mơ
Ăn năn trở lại đi về với Cha
Chúa gần con chẳng nên xa
Ngày đêm cầu nguyện để mà ăn năn
Đời này con chớ bán khoãn
Bon chen vật chất khó khăn sau này
Đủ ăn đủ mặc qua ngày
Còn ham giàu có đặng cay đến liền
Tiền bạc là của từ Thiên
Chúa cho không biết cất liền không hay
Cho con bước thẳng đường ngay
Những ngày sống đạo con nay kính kiềng
Nguyện cầu Chúa phán bình yên
Chớ theo đường cũ mà nghiêng ngã đời.*

Giáp Văn Ly

Truyện ngắn: *BẠN TÔI*

(Tiếp theo kỳ trước)

Buổi chiều thứ sáu tháng Sáu trời mưa lất phất cơn mưa đầu mùa hạ. Giờ tan sở xa lộ I-95 lúc nào cũng đầy đặc xe. Tuy vậy vợ chồng tôi và các con vẫn thu xếp lên đường cho chuyến đi Virginia Beach, đến điểm hẹn cho cuộc gặp lại các bạn thời trung học như đã dự định. Sau gần sáu giờ đồng hồ lái xe qua các cao ốc trong thành phố, xe chạy qua những ruộng bắp và cánh đồng

đậu phộng thẳng tắp bất tận của Pennsylvania, tôi thấy tâm hồn mình như được giãn duỗi ra. Hướng tầm mắt về phía chân trời, vòm trời được quện trộn các vệt màu cam, tím, đỏ của mặt trời lặn xuống, thật là tuyệt tác độc đáo của cảnh hoàng hôn. Tôi chợt bồi hồi nghĩ về quãng đời nhiều thay đổi thăng trầm của chính mình trong suốt hơn bốn mươi lăm năm qua.

Xe băng qua những cây cầu ngang sông Delaware, tôi ngẫm nghĩ cuộc đời con người như những con tàu ra khơi, làm những chuyến hành trình đi muôn hướng. Có những lúc thuyền xuôi mái êm ả theo giòng. Có khi tàu ở giữa bầu trời vây bủa đầy những mây mù đen kịt. Rồi có khi giông tố, mưa bão kéo đến tả toại. Nhưng chuyến thuyền đời nào rồi cũng mong được cập bến bình yên! Miên man trong suy nghĩ, tôi quay sang nhìn người chồng hiền hậu vẫn an nhiên trầm tĩnh lái xe, ngoái lại các băng ghế sau nghe nhịp thở êm nhẹ của các con đang trong giấc ngủ, một niềm vui sướng khó tả rộn lên trong tôi! Phải chăng hạnh phúc của tôi chính là giây phút và không gian này, được lắng nghe, được ngắm nhìn, được cảm xúc, được ở bên cạnh những người thân yêu Chúa đặt trong cuộc đời mình. Cũng chính trong trạng thái sung mãn nhất của tinh thần, nhìn lên bầu trời của màu hy vọng, tôi phải bật lên lời tạ ơn Chúa về tình yêu và ân sủng tuyệt vời mà Ngài đã ban cho trong suốt nhiều hải lý thuyền đời mình đã đi qua.

Sau giấc ngủ no đầy căng mắt, tôi là người thức dậy sớm nhất trong căn nhà nghỉ mát cuối tuần của anh chị Hà-Trang, bạn mình. Căn nhà sáu phòng ngủ lớn và đẹp với phòng khách có khung cửa kiếng rộng nhìn ngay ra biển. Ngoài kia biển nhấp nhô lăn tăn vỗ sóng, trông như bức tranh thiên nhiên trời nước mênh mông lai láng. Các bức tường trong ngôi nhà như được chủ nhân đem nước biển và mây trời vào sơn phết, hài hòa với cách trang trí đầy nghệ thuật về biển cả. Tôi đi tới đi lui, ngắm nhìn chỗ này chỗ kia không chán mắt! Sau cùng cũng quyết định vào bếp pha một bình cà phê, để trong buổi sáng tinh mơ đầu một ngày mới, lại được dịp ngồi bên cạnh người chồng yêu quý, nhâm nhi từng ngụm cà phê đậm đà thơm ngát, như uống từng giọt hạnh phúc đơn sơ rớt xuống khoảnh khắc bình tịnh này.

Tám giờ sáng mặt trời mùa hè lên cao, các bạn và đám trẻ nhỏ cũng lục tục thức dậy sau đêm dài mệt mỏi bởi đường đi kẹt xe đầy vất

và. Gặp lại nhau, chúng tôi dang tay ôm nhau vui mừng niềm vui trùng phùng hội ngộ. Thấm thoát mới đó mà đã hơn ba mươi năm! Có bạn ví von ‘‘tình bạn cũ không rủ cũng lại’’, kỳ thật mỗi lòng chúng tôi đều dậy lên niềm vui khôn tả, lòng đứa nào cũng rộn ràng như mở hội.

Gặp lại Huệ Tâm xưa, thật như giấc mơ! Tâm vẫn đẹp như ngày nào, vẫn đôi mắt đậm với hàng mi dày cong vút. Bạn và tôi ngồi bên nhau, nhìn sâu vào mắt như tìm kiếm trong nhau, về nhau, có những gì thay đổi khác biệt sau lần cuối thấy nhau tại Sài Gòn. Bao nhiêu là chuyện lớn chuyện nhỏ, bao lâu nay ấp ủ để dành như hồ chứa nước đầy kín, giờ đây được tháo nút ra, tuôn chảy ào ạt bao là hàn huyên tâm sự. Tôi ngồi xuống giữa các bạn, câu nói tiếng cười vang lên rộn rã đầy ấp cả không gian. Chuyện của ngày xa xưa tuổi học trò hoa mộng được kéo trở về, được lau sạch lớp bụi thời gian năm tháng phủ mờ lên. Những kỷ niệm ôi sao mà dễ thương, ngày thơ vụng dại của thời con gái mới lớn, được cả bọn tôi làm khơi sống dậy, đánh bóng tó điểm lại, nhắc cho nhau nghe chuyện ‘‘ ngày đó chúng mình’’. Rồi mỗi đứa lại trầm ngâm về một thời đã qua, bây giờ chỉ biết nâng niu trân giữ tình bạn tri kỷ đó trong hành trang cuộc đời, như bảo vật pha lê trong ngàn quý giá chẳng gì đánh đổi được!

Buổi chiều nắng lên chiếu những tia vàng dịu mát. Anh Hà nổ máy tàu đưa cả nhóm ra khơi hóng gió biển, ngắm cảnh chiều tà, và xem mặt trời đi xuống. Ngồi trên boong tàu đón gió biển quyen trộn những li ti nước biển, rười rượi thổi hất trên tóc trên da. Bầu trời lộng gió như trong lòng tôi và các bạn cũng dạt dào đầy niềm vui của tình bạn thân và cuộc hội ngộ. Tâm tí tê bên tai tôi về những ngày chúng tôi xa nhau. Cuộc đời của Tâm dường như không được may mắn như các bạn khác, nhất là những bạn có cơ hội rời Sài Gòn sớm, không muộn màng lỡ chuyến như Tâm. Tâm thuật lại thể nào những ngày gian khổ của vật lộn kiếm sống tại quê nhà. Tâm đã từng phải đi theo những chuyến xe hàng về các tỉnh nhỏ, tảo tần buôn bán để cho sự sống còn của gia đình mình. Thân gái vào lứa tuổi hai mươi, những năm tháng lễ ra phải như là đoá hoa xinh tươi chớm nở, được đời dang tay chào đón nâng bước, thì Tâm như cánh hoa mẫu đơn trước mưa gió bạo cuồng của cuộc đời, xã hội và chế độ, phải chịu đựng quá nhiều nỗi gian nan thử

thách. Nhìn sâu vào mắt Tâm, tôi thấy dấu tích của nỗi chịu đựng nhọc nhằn xưa vẫn còn cong oằn đọng lại.

Tôi hồi tưởng lại Tâm của ba mươi năm về trước là một ngôi sao sáng, tài sắc vẹn toàn, là Tâm của đầy hứa hẹn và một tương lai tươi sáng. Bây giờ trở thành một Tâm của thủ phận, khép kín, mong cầu bình an hiếm hoi cho những ngày còn lại. Tâm mừng cho tôi vì thấy cuộc đời tôi không trắc trở nhiều như Tâm, lại có được tình yêu và hạnh phúc gia đình. Tâm quận thắt về những truân chuyên cũ, hòa lẫn trong những ước ao không thành qua các câu ta thán: giá như, nếu như, phải chi... Tôi đồng ý với Tâm, ví như cuộc đời mỗi người đều biết rõ được tương lai mình ra sao. Và chữ ‘‘nếu’’, nếu luôn có thể được điều chỉnh, dời đổi, thì cục diện vấn đề sẽ lại hoàn toàn khác. Tôi trêu Tâm..’’ sao mà bây giờ giống như nhà hiền triết quá! Thế Tâm có nhớ bài nhạc Pháp La Maritza..’’Nhánh sông thân yêu ngày chưa biết buồn...’’ mà nhỏ vẫn đàn guitar và hát nghêu ngao không?’’. Tâm nói, ‘‘Làm sao mà quên được những ngày vàng son đó. Ừ, mà cuộc đời mỗi đứa tại mình thật giống như những nhánh sông, rẽ đi muôn hướng không biết chảy về đâu, chỉ có lúc này như là hội tụ về một sông lớn, gặp nhau trong chốc lát rồi lại ra đi, trở về’’.

Trở về lại nhà, tôi miên man suy nghĩ về Tâm. Càng nghĩ càng thấy thương bạn. Cuối cùng, khi lòng thương như sóng triều dâng cao, tôi cầu nguyện và quyết định lòng dạ lòng phải giới thiệu Chúa Giê Xu cho Tâm. Cầu mong nhánh sông nhỏ bé qua nhiều gặp ghềnh của Tâm sẽ gặp được biển lớn. Tâm rồi sẽ như tôi, được bơi lội thỏa thuê trong đại dương tình yêu của Đức Chúa Trời.

..’’Tâm ơi, đây là những lời ta muốn nói với nhỏ đến từ đáy lòng mình. Đời sống của ta có hạnh phúc và bình an thật như ngày hôm nay là bởi ta tin Chúa Giê Xu cách đây 24 năm. Kể từ lúc ta được Chúa cứu đến nay thì luôn được Ngài yêu thương, chăm sóc, ban phước cho từng ngày. Nếu không có Chúa, thì cuộc đời của ta chắc còn tệ hơn của nhỏ nữa. Bởi vì nhỏ biết điểm khởi đầu của ta không sáng lạng đầy hy vọng như của nhỏ. Tâm ơi, nghe ta đi, có đức tin nơi Chúa, ta bảo đảm nhỏ sẽ bắt đầu rẽ sang một chặng đường vui, hạnh phúc và bình an từ nay về sau....’’

*Phượng Hoàng
Mùa Hạ năm 2007*

Y Học & Đời Sống

Phòng và trị ung thư.

Khoảng 36% trường hợp ung thư do ăn uống gây ra. Vì vậy, việc điều chỉnh chế độ ăn uống có thể làm giảm đáng kể nguy cơ mắc bệnh này. Ngoài việc chọn thức ăn hợp lý, bạn cần phải hạn chế rượu, thuốc lá, và các phụ gia thực phẩm vì chúng là nguyên nhân của 34% số trường hợp ung thư. Bệnh ung thư thường trải qua 4 giai đoạn:

- ♦ Khởi đầu, một tế bào có sự phát triển bất thường.
- ♦ Tăng trưởng: tế bào bệnh phát triển đột biến.
- ♦ Phát triển thành khối u.
- ♦ Di căn.

Việc thay đổi chế độ ăn uống chỉ có hiệu quả cao trong hai giai đoạn đầu. Khi đã thành khối u và di căn, nó chỉ có tác dụng hỗ trợ, giúp tăng sức đề kháng của cơ thể.

Các thực phẩm có thể gây ung thư:

- ✧ Thịt xông khói, thực phẩm ướp muối hay ngâm muối. Chúng có lượng nitrosamine cao, thường gây ung thư ngực hoặc dạ dày.
- ✧ Thực phẩm bị nhiễm nấm mốc, chứa aflatoxine B1 gây ung thư gan.
- ✧ Thịt mỡ chế biến ở nhiệt độ cao, dùng lại mỡ đã rán hoặc chảo rán xong chưa rửa sạch, cơ thể sẽ hấp thu nhiều Benzopyren gây ung thư đường tiêu hoá.
- ✧ Rượu: gây ung thư hốc miệng, thanh quản, đại tràng, gan, dạ dày.
- ✧ Các loại thịt đỏ giàu chất béo, và các chất béo động vật (trừ mỡ cá) có thể gây ung thư đại tràng, phổi, tiền liệt tuyến.
- ✧ Rau quả nhiễm hóa chất trừ sâu.

Theo Sức khoẻ & Đời sống

BẠN CÓ BIẾT ???

Nước là một tài nguyên có giới hạn. Theo phúc trình của Cơ quan Y tế Quốc Tế (WHO), thế giới chỉ có 0.007% của toàn khối nước là có thể uống được. Trung bình mỗi ngày người dân Mỹ tiêu dùng 176

gallon nước, so với người dân ở Châu Phi chỉ dùng được 10 gallon mỗi ngày. Tiêu biểu, người phụ nữ trong một gia đình ở Phi châu phải đi bộ hơn 1 dặm (hay 1.6 Km) mỗi ngày để lấy nước về dùng. Thống kê số trung bình toàn quốc sử dụng nước tại Hoa Kỳ như sau:

- + Tắm bằng vòi hoa sen: 4 gallon / phút.
- + Tắm bồn: 50 gallon / bồn.
- + Rửa mặt và tay: 1 gallon / lần rửa.
- + Đánh răng: 1 gallon / lần (nếu để nước chảy)
- + Máy rửa chén: 20 gallon / lần rửa
- + Rửa chén bằng tay: 5 gallon / bữa ăn
- + Máy giặt: 10 gallon / lần giặt
- + Dội cầu: 3 gallon / lần dội
- + Uống nước: 1/8 gallon / ly nước
- + Nấu ăn: 1 gallon.

Phượng Hoàng sưu tầm

Vui Cười . . . ☺☺☺

Một cô giáo trẻ có khuynh hướng tự do phóng khoáng đang giải thích cho các em học sinh nhỏ trong lớp của cô rằng cô là một người vô thần (atheist). Sau đó cô giáo hỏi các em học sinh là các em có phải cũng là người vô thần như cô hay không. Mặc dầu không hiểu rõ vô thần nghĩa là gì, nhưng muốn giống như cô giáo của mình, hàng loạt cánh tay của các em học sinh nhỏ đồng loạt đưa lên.

Tuy nhiên, có một ngoại lệ - một em gái nhỏ tên Lucy, đã không hùa theo đám đồng bạn bè cùng lớp. Khi cô giáo hỏi em rằng tại sao em làm khác những bạn bè trong lớp, Lucy đáp rằng: "Bởi vì em không phải là một người vô thần". Cô giáo bèn hỏi: "Vậy thì, em là gì?". Lucy trả lời: "Em là một Cơ Đốc nhân". Bây giờ, cô giáo với vẻ hơi bối rối hỏi Lucy tại sao em là một Cơ Đốc nhân. Lucy giải thích rằng: "Thưa cô, em được nuôi dưỡng lớn lên trong sự nhận biết và yêu mến Chúa Jesus. Mẹ em là một Cơ Đốc nhân, và ba em là một Cơ Đốc nhân, vì thế em là một Cơ Đốc nhân". Cô giáo bực tức nói với Lucy: "Đó không phải là lý do chính đáng. Vậy bây giờ giả tỷ rằng nếu mẹ em là một người đần độn, và ba em là một người đần độn, thì em sẽ là gì?". Lucy mỉm cười trả lời: "Thưa cô, lúc đó em sẽ là một người vô thần." *****